

A késés drágítja az építkezést

Tető alatt az ifjúsági ház

Somogyi Károlyné felvétele

A Tisza-parton, az új Hungária Szálloda mellett épül az ifjúsági ház

Már jól kivehető az épület főbb vonalai, hiszen ahogy mondani szokták, tető alá került az ifjúsági ház és az építőipari szerelő- és szakmunkák maradtak még hátra. Igaz, a múlt évben át kellett volna adni a fiatalok otthonának kulcsát, de a kivitelezés közel egy évet késett eddig. Úgy látszik, állandósul, hogy az iskolák, óvodák, bölcsődék mellett az intézmények sem készülnek el időre. Jelen pillanatban úgy tűnik, hogy a csúszás csak egy év, a kivitelező vállalat, a DELÉP elsősorban kapacitáshiánnyal magyarázza ezt. Az átadási határidő eltolódása, mint minden esetben, itt is áremelkedéssel járt együtt. A Szeged megyei város tanácsa végrehajtó bizottsága 1975 márciusában hagyta jóvá a beruházási programot, és akkor 20,3 millió forintban jelölte meg az ifjúsági ház építési költségeit. Azóta alaposan megnőtt az építkezés összege, a jelenlegi beruházási költséget már 30 millió forintnál jegyzik. A kivitelező 8,3 millió forintot használt fel tavaly, és így az idén 22,7 millió forint vár beépítésre. Nemcsak a növekvő költségek miatt fontos, hogy az építkezés meggyorsuljon, hanem azért is, mert olyan közintézményről van szó, amelynek átadását a város régóta várja.

A szegedi fiataloknak évtizedek óta nincs olyan otthonuk, ahol kulturáltan szórakozhatnak, művelődhetnek, egyszerűen kellemesen eltölthetik a szabad időt. A Tanácsköztársaság útján levő KISZ-házat már régen nem tudják rendeltetésének megfelelően használni. Pinceklubja, terme alkalmatlan arra, hogy a szegedi ifjúságot fogadja.

Az új ház minden valószínűség szerint több évtizedre előre eleget tesz a tizen- és huszonevesek mindenféle kívánságának. A kétemeletes épület alsó szintjén egy folyóiratolvasó, zeneterem, művészeti klub, játéktér, általános klub, mozgalmi szoba kap helyet. Az emeleten egy 550 személyt befogadó nagytérmet építenek ki, ami a jelentős városi kulturális rendezvényeknek is helyt adhat majd. A mozi és a nagyszínházat leszámítva, Szegednek ez lesz a legnagyobb terme, amely kulturális rendezvényeket fogadhat, hiszen a Kisszínház 370, a Bartók Béla művelődési központ előadóterme csak 250 személyes.

Ugyancsak ezen az emeleten kap helyet egy kisterem, ahol csoportos foglalkozásokat tarthatnak. Egyébként az épületben 1030 fiatal szórakozhat egyidőben.

A szegedi fiatalok biztonságosan büszkének lesznek erre az új létesítményre, mivel ilyen ifjúsági házzal az országban nem sok helyen dicsekedhetnek. Aki pedig elsétál a Tisza-parton, azt is felfedezheti, hogy a szálloda, a loggiás panelépületek együttesébe az ifjúsági ház is jól beleilleszkedik. Erre a területre már a városnak, mivel a Belvárosban az építkezéshez csak itt használták a panelt, ami már sok vitára, ellenvéleményre adott okot eddig.

H. M.

Nemzetközi szakszervezeti ülés Budapesten

Hétfőn, a Kertészeti Egyetemen megkezdődött a mezőgazdasági, erdészeti és ültetvényes dolgozók szakszervezete nemzetközi szövetségének adminisztratív bizottsági ülése, amelyen 23 ország képviselti magát. A tanácskozáson a világ különböző országainak mezőgazdaságában foglalkoztatott nők és fiatalok élet- és munkakörülményeit vitatják meg.

A négynapos ülést Andreasz Kiriaku, a nemzetközi szövetség elnöke nyitotta meg; hangsúlyozta, hogy a mezőgazdasági termelésben meghatározó szerepük van a nőknek és a fiataloknak. Ez a szakszervezetek tenni valóját is megszabja.

Dobi Ferenc, a MEDOSZ főtitkára hozzászólásában beszámolt a magyar mezőgazdaságban dolgozó nők és fiatalok helyzetéről. A népgazdasági ágazatok közül — a könnyűipart követően — a legtöbb női munkavállaló a mezőgazdaságban van. Fokozódik a nőknek a vezetésben betöltött szerepe, főleg a középvezetők között növekszik a számuk, de megfigyelhető, hogy magasabb beosztást is mind többben vállalnak. A fiatalok

élet- és munkakörülményeinek javítására a magyar mezőgazdasági üzemekben számos intézkedést tettek, sok esetben éppen a szakszervezetek kezdeményezésére.

Felszólalt az értekezleten Juhász Ottó, a SZOT titkára.

A bizottsági ülésen a különböző országok képviselői beszámoltak szakszervezeti mozgalmi tevékenységük eredményeiről, és terveiről. (MTI)

A hozzászólásokban el-

Befejeződött a TIT VII. küldöttgyűlése

Vasárnap befejezte tanácskozását az építő-, fa- és építőanyagipari dolgozók szakszervezetének székházában a Tudományos Ismeretterjesztő Társulat VII. küldöttgyűlése. A tanácskozás második, befejező napján Pirityi Sándor, a TIT budapesti szervezetének elnöke töltötte be az ülés elnöki tisztét.

A hozzászólásokban el-

hangzott: a TIT munkájának hatékonyságát az utóbbi időszakban növelte, hogy egyre elismertebb társadalmi, közéleti munkává válik az ismeretterjesztés tevékenysége.

Ortutay Gyula akadémikus, a TIT elnöke foglalta össze a kétnapos tanácskozás tanulságait. Kifejtette, hogy a küldöttgyűlés fontos munka-értekezletnek bizonyult. Az alkotó légkör jellemezte.

A társulat múltja kötelezte a küldöttgyűlést résztvevőit, hogy méltó módon emlékezzenek meg az alapító elődökről, s köszönetet mondjanak azoknak, akik munkájukkal, szívvel-lelélekkel szolgálták a tudományos ismeretterjesztés ügyét. A külföldi hozzászólók elismeréséből, bátorításából, az együttműködésre való törekvésből is Helsinki szelleme, a békes egymás mellett élés, alkotómunka iránti vágy tükröződött.

Ortutay Gyula szövege arról is, hogy fokozatosan részt

kell venni a társulatnak a szocialista építés feladatainak, a párt és a kormány határozatainak végrehajtásában is.

A VII. küldöttgyűlés egyhangúan elfogadta a Tudományos Ismeretterjesztő Társulat új alapszabályzatát. Ezután megválasztották a társulat vezetőségét és az országos elnökség tagjait. A Tudományos Ismeretterjesztő Társulat elnöke ismét Ortutay Gyula, az Elnöki Tanács tagja, az MTA Néprajzi Intézetének igazgatója lett. A társulat alelnökei pedig: Kőpeczi Béla egyetemi tanár, az MTA főtitkár-helyettese, Osztróvski György, az OMF elnökhelyettese és Soós Gábor, címzetes egyetemi tanár, államtitkár. A társulat főtitkárává Kurucz Imrét, az MSZMP V. kerületi pártbizottságának első titkárát választották. (MTI)

Népfrentküldöttség Olaszországban

Az Olasz Köztársaság Párt múlt évi magyarországi látogatását viszonozva a Hazafias Népfrent Országos Tanácsának küldöttsége Olaszországban járt, Szentistványi Gyuláné, a HNF OT titkárá vezetésével.

A delegáció hivatalos tár-

gyalásokat folytatott az Olasz Köztársaság Párt vezetőivel, Ugo la Malfa elnökkel, Oddo Biasini főtitkárral, valamint a párt országos vezetőségének több tagjával. A HNF küldöttsége látogatást tett a szenátusban is.

Humanitás vagy igénytelenség?

Véletlenül tanúja voltam két, szakmunkásokat oktató tanár párbeszédének. Azon keseregtek, hogy ma-napság úgy elkényeztetni némely vállalat saját dolgozóit, hogy még nagyobb vétség — nemhogy hanyag munka — láttán sem háborodnak fel, nem vonnak felelősségre senkit. Nehogy fölkavarják a kedélyeket, mint vihar a nyugodt, sima víztükröt. A tanárok nem a levegőbe beszéltek, elmondtak egy példát is. A fiatalember a vendéglátó szakma csínját-bínját nagyjából már elsajátította, sőt annál többet is. Hozzányúlt olyan pénzhez, amelyik nem az övé, hanem a vállalaté. S a következmény elmaradt. Sajnálják a fiút. A pedagógusok borulátók: a fiatalokban nem él már a szakmaszeretet, mint hajdan, csak a könnyű pénzszerzése vágya. Adnak is ők a szakma becsületére! Hová fajul mindez? A beszélgetés végére az ószülő tanár tette a pontot: „Azt hiszem, túl humanusak vagyunk.”

Aki nem tud úszni, ne menjen a mély vízbe. Ha valaki mégis megteszi, számíthat rá, hogy odavész. A tapasztalat rég megtanította erre az embereket.

Levelet hozott a postás — néhány hónapja már — a szerkesztőségbe. Feladója elpanaszolta, hogy szolgáltatást várt az egyik, erre hivatott cégtől, de többszöri próbálkozása is sikertelen volt. Ehelyett csak goromba szavakkal illették, javításra beadott holmiját nem találták, s így járt más, sorba álló társa is. Az irodából pedig minden — munkahelyi légkörrel kapcsolatos — elképzelést fölülmúló szitkozódás szűrődött ki. „Hát itt aztán teljes a káosz” — állapította meg olvasónk, és megjegyezte: „Ha nálunk ilyen lenne a munkafegyelem, így tárgyalnánk egymással vagy a kuncsaftokkal, a mi igazgatónk rég kitétel volna a szűrűnkét.”

Az ő igazgatójakkal, a több megéjt összefogó nehézipari gyár vezetőjével a minap beszélgettem. Kíváncsi voltam, hogyan tudja közben tartani embereit, s hogyan lehetséges, hogy a városban nem beszélnek róluk, nem szidják őket, holott kenyerük többek között a szolgáltatás is. Szem előtt vannak. Megtudtam, náluk alapkövetelmény az ésszel végzett, tervszerű, pontos munka. A hanyagság, lazaság fölött nem huny szemet az igazgató. A vállalat gazdálkodását rúgja föl, hírnevét csorbítja meg, aki nincs hivatása magaslant. De a fegyelem nemcsak a rendesen, pontosan ledolgozott nyolc órára vonatkozik. Az igazgató elmesélt egy tanulságos esetet. Bement hozzá egy kisiparos, kérve, hogy bizonyos részmunkát — mivel számára az nem kifizető — végezzen el a vállalat, az ő számlájára. Az elutasító válasz után távozott, s bement a kiskapun, s megégyezett valamelyik becsizottal. Délután már a kerítésen kívül várakozott a munkához szükséges anyag. Nyilván tudta az a dolgozó, aki kiadta, hogy ezzel „mély vízbe” lép, hogy megis megtette. Talán bizott benne, hogy megússza baj nélkül. Talán máskor sikerült az akció, felelősségre vonás nélkül. Ezúttal mi lett a következmény? Rajtakapták, tudtak a dologról, mégsem akartak a vállalat vezetői „ügyet” csinálni belőle. Az igazgató behívatta őket, és megkérdezte, mit tennének az ő helyé-

ben. Volt, aki azt mondta, borítsunk rá fátlyott. Volt, aki úgy vélekedett; elég, ha megtéríti az anyagát. A legszigorúbb enyhé figyelmeztetést javasolt. Humanitás is van a világon — mondták. S az igazgató? Adta az ügyet a rendőrségnek. Ugyanis nem filléres értékről volt szó. Ugyanúgy járt el az igazgató, amikor egy társadalmi munka során — hogy, hogy nem — szintén lába kelt egy csomó anyag-nak. „Egyetlen tudott, de elnézett becstelenség — és elszabadul a pokol” — magyarázta a gyár vezetője. Igaz, könnyen észreveszik és megszokják az emberek, ha laza az ellenőrzés, ha a ballépést nem követi számonkérés.

A társadalmi életben is ki kell építeni azokat a reflexeket, amelyek beidegződve jelzik a cselekvés helyességét vagy helytelenségét. Ha valaki egyszerű-kétszer felelőtlen volt, hanyag volt, vagy hozzányúlt a köztárgyhoz, tudomásul kellene vennie: a riasztó csengő mindig megszólal. Sérülések nélkül nem lehet megúszni a ballépéseket. Persze ahhoz, hogy kialakuljon ez a reflex, mindig meg kell, hogy szólaljon a csengő. S fájdalom, ezt nem lehet automatizálni. Ember — bárki emberfia — szükséges kezeléséhez. Csak fejlett igazságérzet, éberség kell hozzá. És a humanitás, melyről az aggódó pedagógus beszél? Az is nélkülözhetetlen. Csakhogy az emberek csoportjáról érzett felelősség is beletartozik ebbe a fogalomba. Ha több embert károsít meg, akár anyagilag, akár erkölcsileg, észre kell venni, kézen kell fogni. S a nevelés — melynek egyik eszköze a büntetés is — egyben az ő érdekét, talpon maradását is szolgálja. A példa pedig a megelőzés.

A humanitás tehát napjainkban nem jelentheti az igénytelenséget. Hiszen épülni, fejlődni, gyarapodni csak olyan társadalom képes, melynek emberideálja nem adja alább, mint letűnt korok eszményképei. Sőt: a mércét egyre magasabba kell állítani, hiszen történelmi küldetésünket csak képzett, megbízható, becsületes, a munkáért lelkesedni tudó emberek tömege képes teljesíteni.

S ha már szó esett a nevelés egyik eszközéről, ne hallgassunk el egy másikat sem: az elismerést, a jutalmazást. Ahogy helytelen szemtelenség a latszólók, esetlők-botlók, félrelépők viselt dolgai fölött, épp olyan hiba, ha nem vesszük észre a vártnál is többet nyújtó embert, akinek megbízhatóságára, kezére, józan észére mindig lehet számítani. A társadalom erkölcsi és anyagi elismerése illeti őket. Ne fosszuk hát meg egyikőjüket sem az „érdemes volt” érzésétől.

A rossz és a jó két véglet. Abszolút értelemben talán nem is léteznek. Az ember a kettő keveréke. De hogy kiben melyik kerül túlsúlyba, azért a szűkebb környezet, a munkahely is felelős. A vezetők kezében vannak olyan eszközök, amelyekkel — ha jól bánnak velük — képesek gyarapítani az embert értékeket. Rajtuk is múlik tehát, hogy az igazságos elbírálás társadalmi reflexszé, természetesen, beidegződött cselekvéssé váljék.

Chikán Ágnes

Szovjet miniszter látogatása

Romány Pál mezőgazdasági és élelmiszerügyi miniszter meghívására V. K. Meszjacnak, a Szovjetunió mezőgazdasági miniszterének vezetésével június 30. és július 4. között szovjet mezőgazdasági küldöttség tartózkodott hazánkban. A delegáció tagjai között volt M. V. Horundzsi, az Ukrán Szovjet Szocialista Köztársaság mezőgazdasági minisztere is.

A szovjet delegáció látogatást tett Komárom, Fejér és Somogy megyei mezőgazdasági nagyüzemekben, valamint intézményekben.

V. K. Meszjacot és M. V. Horundzsi fogadta Lázár György, a Minisztertanács elnöke; a baráti eszmecsere jelen volt Havasi Ferenc, a Minisztertanács elnökhelyettese, Romány Pál mezőgazdasági és élelmiszerügyi miniszter és V. J. Pavlov, a Szovjetunió budapesti nagykövete is.

A szovjet delegáció hétfőn elutazott hazánkba. (MTI)